

Ізольда

Олесь Бабій

Я звав тебе Ізольдою нераз,
Бо, як Трістан, знайшов я в тебе ліки.
І вірив, що щаслив буду ввіки,
Як на хвилину в серці біль погас.

Та вже закон життя торкнувся й нас:
Пізнали й ми, що все пливе, як ріки,
Що душі дві все ділить яр великий,
Що кожна радість мусить вбити час.

Ізольдо! Нині вірний твій Трістан,
Згубивши й тінь ілюзій та оман,-
Стоїть спокійний, визволен з надії.

Велику мудрість дала мені ти:
Що на землі нам щастя не найти,
Що кожна розкіш в'яне, попеліє.